

“Vooral luisteren bij ziekenbezoek”

Ziekenzorg CM

Mensen met een chronische ziekte en gezonde vrijwilligers nemen het voor elkaar op. Onder dat motto biedt Ziekenzorg CM – een zelfstandige vereniging zonder winstoogmerk binnen de koepel van de Christelijke Mutualiteiten – in heel Vlaanderen en Brussel een waaier van activiteiten aan om het sociale isolement van langdurig zieken te doorbreken en ze te steunen in hun leven met een chronische ziekte. Ziekenzorg CM viert tijdens het komende weekend zijn vijftiende verjaardag met een feestprogramma op dertig locaties in Vlaanderen en Brussel.

Ziekenzorg CM bestempelt zichzelf steeds vaker als een “open” organisatie en bezoekt bejaarden, personen met een handicap en zieken zonder onderscheid. Net zoals er onder de ongeveer dertigduizend vrijwilligers natuurlijk niet alleen praktiserende christenen zijn. Toch is de organisatie nog altijd sterk ingebed in het parochiale leven. Vele van de meer dan duizend Ziekenzorg-kernen in Vlaanderen en Brussel weten zich verbonden met de lokale parochie en parochiegemeenschappen rekenen vaak op “hun” Ziekenzorg-team.

“Mocht ik geen gelovige zijn, ik zou wellicht toch Ziekenzorgster zijn”, zegt Godelief De Wit. “Dat engagement zit in de lijn van wat ik tevoren als thuisverpleegster deed.” De inzet van Ziekenzorg CM wordt trouwens niet alleen door parochiegemeenschappen sterk gewaardeerd, ook lokale overheden doen dat. Zo werden de Ziekenzorg-ploeg van Steenokkerzeel en Humelgem in 2003, en Godelief De Wit zelf in 2007, door de gemeente Steenokkerzeel met een trofee voor “sociale verdiensten” gehuldigd. (BL)

www.ziekenzorg.be

“Als Godelief er niet was...”, wordt hier soms gezegd. Daar moet ik om lachen: niemand is onmisbaar”, vertelt Godelief De Wit. © LUC GORDTS

Godelief De Wit (71) is de spilfiguur van een team van een twintigtal vrijwilligers die zich in Steenokkerzeel en Humelgem, in Vlaams-Brabant, jaar in jaar uit inzetten voor het vijfde werk van barmhartigheid: de zieken bezoeken.

BENOIT LANNOO // “Ik heb meer dan veertig jaar als thuisverpleegster gewerkt, bij het Wit-Gele Kruis. En zo ben ik als vanzelf bij Ziekenzorg CM terechtgekomen. ‘Ze’ zijn mij komen vragen mee te doen, de plaatselijke Ziekenzorg-verantwoordelijken van toen. Zo gaat het nog altijd. Onlangs kwam er een jongere kracht bij ons team. We hadden de goede reflex het haar te vragen: ‘Zou jij niet...?’ Natuurlijk richt je je tot mensen van wie je vermoedt dat ze ‘ja’ zullen zeggen, bijvoorbeeld omdat ze al engagementen op de parochie opnemen. Of omdat ze hun professionele leven afbouwen of de kinderen net het huis uit zijn. Mijn ouders waren landbouwers uit Humbeek, in de buurt van Grimbergen. Toch zit het sociale engagement in mijn genen. Mijn vader was ook overal bij: bij de

Boerenbond, in de parochie, in de politiek, in sociale organisaties. Ik ging voor een opleiding verpleegkunde omdat ik met mensen bezig wou zijn. Als verpleegster mocht ik onmiddellijk bij het Wit-Gele Kruis beginnen. Ik heb in het begin zelfs even met de fiets een ronde tussen Diegem en Vilvoorde afgewerkt; er was even geen wagentje beschikbaar. Maar al snel kwamen mijn man en ik in Steenokkerzeel wonen en werd deze parochie mijn voornaamste werkveld.

Eenzaamheid doorbreken

Die veertig jaar Wit-Gele Kruis in dat dorp kom ik elke dag weer tegen. ‘Godelief, herinner jij je dat je mijn moeder nog hebt verzorgd?’ Of: ‘Was jij het niet die mijn oudere broer destijds kwam was-

sen?’ Zo verneem ik onrechtstreeks vrij vlug wie ziek is, of eenzaam. ‘Gaan jullie bij deze of gene eens kijken, misschien heeft hij of zij jullie wel nodig...’ Ik ben in ons team verantwoordelijk voor die kennismakingsgesprekken. Een enkele keer hoor je: ‘Nee, ik hoef geen bezoek te krijgen’. Dat is geen probleem, iedereen blijft vrij. Maar meestal zijn de mensen erg blij met het aanbod om nu en dan hun eenzaamheid te doorbreken.

Tijd maken

Toen ik zelf nog werkte, was mijn engagement beperkter. Ik stond op het lijstje om een paar mensen af en toe een bezoek te brengen. Maar een tiental jaar geleden werd ik zelf zwaar ziek: borstkanker. Goddank heb ik het gehaald. Daarna heb ik nog een jaar gewerkt, tot ik op prepensioen kon. De dagelijkse rush als thuisverpleegster was te veel geworden. Je kunt nauwelijks tijd maken voor je patiënten, zoveel werk heb je en zo snel moet je van het ene adres naar het andere.

Bij Ziekenzorg maken we echt tijd voor de mensen, tijd om te luisteren. Zieken en bejaarden hunkeren naar een luisterend oor.

Duurzaam engagement

Na mijn prepensioen ben ik actiever geworden bij Ziekenzorg CM, onder meer in de vakantiebegeleiding. Tevoren waren onze vakanties vooral gewijd aan het gezin – we hebben twee volwassen zonen en intussen huppelen soms een of twee kleinkinderen rond – maar de voorbije tien jaar ben ik als verpleegster elk jaar naar Ter Duinen in Nieuwpoort meegegaan. Dat is zwaar; voortdurend met die rolstoelen in de weer. Ik weet niet zeker of ik dat nog lang volhoud, want ik ben zelf ook al een jaartje ouder. Nieuwe vrijwilligers voor dat duurzame engagement aantrekken, het blijft onze voortdurende zorg.

Als we eens een pannenkoekenslag of zo houden, vinden we altijd vrijwilligers genoeg. En gelukkig hebben we een prachtige groep van twintig mensen voor het rooster van honderdvijftig zieken en bejaarden die we wekelijks, tweewekelijks of maandelijks – dat hangt af van ieders wensen – een bezoek brengen. Dat is niet een keer, maar elke week of elke maand. Zelf bezoek ik niet alleen enkele zieken, maar trek ik elke maand met enkele collega-vrijwilligers naar het woonzorgcentrum Floordam in het naburige Melsbroek. De mensen weten daar dat ze op ons kunnen rekenen.

Duobaan

‘Ze’ hebben me een tiental jaar geleden gevraagd voorzitter van de ploeg te worden. Maar het is eigenlijk een duobaan; zonder mijn man Hubert zou ik het niet halen. Hij is de penningmeester en handig met de computer. Het rooster van ziekenbezoeken moet voortdurend up-to-date worden gehouden. En de andere activiteiten die we opzetten, moeten worden georganiseerd: uitnodigingen opstellen en ze bussen, noem maar op. Daar komt heel wat bij kijken en ik hoop stilletjes dat ik ooit de ‘ze’ mag zijn die een jonger iemand kan aanspreken om een deel van onze taken over te nemen.

We houden ook elke maand een hobbyclub: knutselen en zo. En er is onze jaarlijkse uitstap. Vroeger trokken we in het najaar op bedevaart naar Banneux, maar omdat we dit jaar met de parochie al naar Scherpenheuvel gingen, was er vraag naar iets anders. Daarom trokken we met een bus naar de Kempen, voor een geleide rondvaart op de kanalen. ‘t Was voor het eerst een uitstap van een halve dag, op verzoek van de mensen zelf. We willen activiteiten houden waar de zieken en de bejaarden zich goed bij voelen en vermijden dat ze te vroeg moeten klaarstaan of achteraf doodmoed thuiskomen.

Extra moed

‘Als Godelief er niet was...’, wordt hier soms gezegd. Daar moet ik om lachen: niemand is onmisbaar; ook mijn man en ik zullen ooit vervangen moeten worden. Maar ons leven is inderdaad altijd met Ziekenzorg verbonden geweest en wij zijn daar zelf veel rijker van geworden. Ons engagement kreeg bovendien extra diepgang toen ik zelf ziek was geweest. Ik heb de indruk dat die ervaring me nog meer voeling gaf voor wat zieke mensen beleven. De mensen blijken dat aan te voelen, ze vertrouwen me hun zorgen toe en mijn verhaal geeft hen extra moed. En dat alles maakt me zo blij.”

